

ennam korda, kest jõrmekesed, mis ränga pöölo töö fallal kanges jäänud, allosid jälle wäldedam liliu-ma. Siisli ei jätfand sissetulleminne, et nemmad tahhefesti ilma murreta wöinud ellada. Midda ennam waesus fallale kippus, sedda eunam Katrina hoolt fandis, issaga tööd tehha, ja Jummal önnistas nende maeapiddaliku meelt, ja andis neile teal niipalju, kui igga pääwases toidujets tarvis oli.

Mendasuggune seisus wöib füll mönda meeest alland-liftuts ja maddala meelesfets tehha, mitte agga meie Katrinad. Tedda leiame meie keige temma waesuse sees ista veel förge ja sureline ollewad. Nillad ja lususad noored fülla mehhed, kes temma liggi julgesid astuda, et temmaga mönne lahke sõuna rägits, ei peetud temmast mitteki. Linna poolse läisid temma mötted, liina mehhi, sel Salsa feel suus, Salsa satterlumb feljos, ja höbbe tellutaskus, — need ollid temma arwates lahle jutto väär; ühhe ausa liina mehhe olles Katrina fos-sialt vasto wötnud. Agga liina fossiad ei holind maa tüdrufust, ja fülla poisid pelletas maa tüdruf ennesse liggidalt ärra. Menda jäi meie Katrina, sellest meil suur lootus on, et temmast, kui mehhele lähhäts, omma perrele wägga truu, hoolelinne ja maeapiddalik perrenaene saaks, ista veel wallali. Saab nähha, mis eddespiddi süninib.

Talve löppes otja ja fewwade tulli keige omma illago, lilledega ja wailse tmise lehvitamissega jälle

füllasse; seit linnokesed tössid healt, Jummal armo liites, seit puttygad alkasid liliuma, ja ello töüsits metjas ja orgus illes. Puud ja pöesad said omma rohhelisse fue jälle ümber pandud ja ooplesid seit pöölo rohhud näggusas riides. Wanna Mart, kes talve toast wälja ei astunud, tuulus õue pääwa paistele, sirkutas kät ja jalge ja lotis liindlaste, et ta temmal veel üks ello fewwade tullemas on, kui tüttar mehhele lähhels. — Wata, seal ronnib üks ellatand fülla naene forwiga lainla all ülle aea. Mis temma forwis on? Üks fanna, mis ta liina turrule wiib ärra miiia, Mart al-las scouplema ja ostis fanna enneselle. Kui nüüd Katrina möisa jurest, kuhu tedda töö pärast lutsuti, koio tulli, tints taat fanna temmale. Se olli se ainus hingelinne pudduloois nende wäilses perres. Katrinat olli wägga suur rõõm selle ande ille. Temma toitis omma fannalest ja fandis hoolt, et ta mitte lahjo ei saaks. Kui nüüd fanna esjimisse munna ismale tõi, öölas Katrina suure healega, ennam veel kui fanna isse, kes munna walju tagutamissega liitjs. Munna sai munna forwa munnetud, senni kui munne ja auduma lip-pudes attas loliuma. Katrina wörutas fanna audumast ärra ja walmistas ennast munnaadega liima kändida. Kas se ep okuid suur warra, mis temmal nüüd olli? Kolmkümmend wärsked munno, füll need sell' aegi linnas rahha mäksawad.